

SZENT KERESZT



AZ ALSÓNÉMEDI RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

X. ÉVFOLYAM 10. SZÁM – 2016. OKTÓBER 2.

A család

Nem véletlenül hangzik el a nagy kérdés házasságkötéskor: „elfogadod-e a gyermekeket, akikkel Isten megajándékozta házasságtokot?” – Az által lesz teljessé a hitvesek kapcsolata, ha egymás iránti szeretetük „gyümölcse” a gyermek. Az igenlő válasz után nyugodtan mondhatjuk: természetes a válasz, hiszen ha a jegyeseket nem fogadták volna el jó szüleik, nem állhatnának egymás mellett a nagy pillanat örömteli „hangulatában”, hiszen nem volna, aki megdobogtatja szívüket, nem volna, aki a legszebb, legjobb, mindenkinél és mindennél fontosabb a világon. – Az azonban nem is volna méltó az igazsághoz, hogy más vállaljon családi kötelezettségeket, de amikor rólunk van szó, az egészen más. – A családi élet, Isten munkatársaivá teszi a házastársakat és mint ilyen, természetes, hogy vállalni kell – az összes következménnyel együtt! – Nem egyszerűen arról van szó, hogy saját céljaink teljesüljenek, hanem érezni kell, hogy egyszersmind az Egyháznak „ajándékoznak” gyermekeik által a házastársak híveket, a Hazának pedig polgárokat. Az Egyház törvénykönyve így beszél erről a témáról: „akik házasságban élnek, hivatásuknak megfelelően kötelesek a házasság és a család révén Isten népe épülésén fáradozni!” (226. kánon) – „az evilági dolgok rendjéhez tartoznak az élet és a család javai, a kultúra, a gazdaság, a művészet, a foglalkozási ágak, a politikai közösségek intézményei, a nemzetközi kapcsolatok stb.” (Apostoli buzdítás) - A család legyen megszentelt hely, ahol Isten ismertetését és szeretetét a mindennapok fő feladatákként tartják számon és élük meg! – Ennél fogva a család az elsődleges hely a hitoktatás és az imádság számára. A családban tanulnak meg a családtagok – különösen a gyermekek – mindent, ami a „másik javát szolgálja” és miközben magunk egyre tökéletesebbé válnunk, másokat is tökéletesítünk. – A szülők az által teljesítik a legszébb feladatukat, ha a gyermekeiket „intéssel, oktatással megismertetik Isten igazságaival, törvényeivel – óvják őket a bűnöktől, távol tartják őket a rossz szokásoktól...” – A családban a házastársak képviselik a családi erényeket: a becsületet, az „egészsége” erkölcsi normákat, a rendet, a józanságot, a megbízhatóságot, a megértést, a kiengesztelődés gondolatát, a helyes önszeretetet, a segítőkészséget, mindent, ami Isten előtt kedves, nem utolsósorban a lelki értékeket. – Ahogyan Ferenc pápa említi, a családban kell, hogy az édesanya elsőként összetegye a kicsiny kezeket imádságra, tanítsa gyermekeit imádkozni, hálát adni, rajzoljon keresztet a kicsi homlokára... az édesapa pedig, mint családfő, a család „papja”, vezesse életüket a jó felé és mindenekelőtt minden jó forrásához, a Végtelen Istenhez. – Kell, hogy a gyermekek szüleik jóságán keresztül tapasztalják meg az Isten jóságát és

mindenhatóságát. – Kell, hogy hálára „gyűljanak”, amiért Istentől ilyen szülőket és nevelőket kaptak!

Sok évvel ezelőtt a fiúk édesapjuktól tanultak meg szántani, vetni, aratni, kaszálni, kapálni, kazlat rakni... a lányok édesanyjuktól sütni, főzni, kenyeret sütni, mosni, vasalni... - A világban, a körülöttünk lévő nagy valóságban óriási változás történt, mondhatnánk, változások tömege. Sok minden másképpen van már, mint csak pár évvel ezelőtt is, egy valaminek azonban nem szabad változni: Istenhez való kapcsolatunknak. – Ahogyan a régi időkben az édesanya vitte oda kisgyermekét a betlehemi jászolkához, mondván: „nézd meg a kis Jézuskát, hogyan fekszik a jászolban!” – ahogyan az édesapa el nem indult a napi munkájába anélkül, hogy nem fohászolt volna: „Jézus, segíts!” – ahogyan az idősek hazafelé menet a napi fárasztó munkából, a haragszóra megemelték kalapjukat és imádkoztak, ahogyan a templomban meg volt a „megszokott” helyük és azt a világért sem hagyták volna üresen, ahogyan készültek a Vasárnapokra és Ünnepekre, a mostani embereknek is ugyanezeket, ugyanígy kell tenniük, ha helyesen akarnak cselekedni! - Mindezeknek az elsődleges helye a család közössége! – Nem kívánhatjuk senkitől, semmiféle címen, hogy helyette mindezt felvállalja! – Azért sem teheti meg senki a másik helyett, mert mindezek egyéni, személyes tennivalók! – Lehet másokért imádkozni pl., lehet más rendtelenségét rendre váltani, de az nem az ő cselekedete lesz. – Az „érem” nem az övé lesz! – Érthetően szólva: az önrész hiányzik a folyamatból. _ Volt idő, amikor a hivatalos vezetőség a teendőket „brigád” alapon oldotta meg; csakhogy ez óhatatlanul oda vezetett, hogy a munkát elvégezték ugyan, de úgy, hogy egyesek dolgoztak mások helyett is, míg azok tétlenkedtek. – Az sem volt helyes, mint ahogyan az sem volna helyes, ha egyesek feladata lenne a becsületlen keresztény élet – annak összes velejárójával együtt! – Kell, hogy a családban kapja meg mindenki azt a szilárd alapot, amire lehet komolyan építeni! – Gyakran előfordul, hogy az élet kegyetlensége, az eszmék zűrzavara, mások lelkiismeretlensége... „kikezdi”, lerombolja a bennünk lévő jót, de ez nem ok arra, hogy a „dolgok elébe menjünk!” - Mindenkinek, a családnak is meg kell tennie minden tőle telhető, hogy a jó Istennek legyen mit megáldani, segíteni! – A család képviselje azokat a gondolatokat, amiket Ferenc pápa fontodnak tart a lelkünkre kötni: „ne süppedjünk bele a megalázó megszokottságba, a romboló cinizmusba: Nyissuk fel szemünket, hogy észrevegyük a világ nyomorúságát...” (pápai leirat) - Határozzuk el, hogy amikor a családi életet éljük, amikor valahonnan a családjunkba hazatérünk, teszünk valami jót, szépet Érte! –

Pekker Imre plébános



Évközi 23. Vasárnap – Szeptember 04.—A mai szent szövegek tanításával kapcsolatban Szent Pál apostolnak az Efezusi hívekhez írt levele jut az eszembe. Az akkori felfogás szerint az Apostol két fogalmat magyaráz a híveknek: a választott népről beszél és a pogányok meghívásáról. – Az efezusi hívek a pogányok közé tartoztak valamikor, ezért mondja nekik: „abban az időben Krisztus nélkül éltetek, Izrael vallási közösségén kívül álltatok, nem volt részetek a megígért szövetségben, remény híján és Isten nélkül éltetek a világban. Most azonban ti, akik messze voltatok, Krisztus Jézusban közel jutottatok Krisztus vére által...” (Ef. 2,12-) – a folytatásban pedig ezeket mondja: „...nem vagytok már idegenek és jövevények, hanem a szentek polgártársai és Istennek házanépe: Apostolokra és prófétákra alapozott épület vagytok...” (Ef. 2,19-) – Magyarra így fordíthatnánk az Apostol szavait: Isten előtt minden ember egyenlő! – Magától értetődő is ez, hiszen mi is tudjuk, amit Szent Pál tudott, hogy mindannyian – minden ember „Isten képére és hasonlatosságára alkotott teremtmény!” – Hihetünk az Apostolnak, hiszen Ő korának leghíresebb iskolájában tanult, a legkínesebb Tanítómestertől, Gamálieltől. – Biztos, hogy nagyon is jól ismerte a Teremtés Könyvének ezeket a szavait – mi pedig megismerhetjük szent hitünk tanításából. – Ettől függetlenül gyakran előfordul, hogy nagy a különbség ember és ember között. – Míg egyesek nagyon is „háttérbe szorulnak”, eközben mások „jókor vannak jó helyen” és élveznek olyan előnyöket, amiktől mások eleve „elesnek”. – A jó Isten szándéka azonban egészen más; Ő szent Fia által mindenkit hív és vár az üdvösségre; mindenkinek megadja lehetőséget az isten-gyermeki méltóságra, „fölvirrasztja napját jókra és gonoszokra, esőt ad igazaknak és hamisaknak egyaránt...” – Sokak megértették ezt már, és ezek áldássá lettek koruk és környezetük, az egész Egyház számára. – Így volt ez Kalkuttai Teréz Anyával is – Akinek szentté avatása ezekben a percekben kezdődik Rómában – az Ő gondolatait idézzük most: „senki nem elég gyenge, gyámoltalan vagy jelentéktelen ahhoz, hogy Isten fel ne használható eszközzé... soha ne gondolja egyetlen keresztény sem, hogy alkalmatlan arra, hogy Isten eszköze legyen!” – Egy könyvecske került a kezembe: Heinz Manfred Schulz írta, a címe: Mit csinál a jóisten egész nap?, mint írja: „hitünk világáról” szól. – Eredetileg gyermekeknek szánta, akik kérdeznék és szülnének, akik válaszolnak. – Tulajdonképpen mindenkire szól és ma úgy fogalmazhatunk, a jó Isten nap-mint nap teremt embereket az Ő képére és hasonlatosságára és várja, hogy teremtményei őszinte szívvel, jószándékkal, jóra való törekvéssel őszintén válaszoljanak az Ő atyai jószágára. – Várja, hogy tökéletesedjünk, küzdjünk a hibák, a saját hibáink ellen – elsősorban, várja, hogy szentek legyünk, hogy Isten legyen mindennél és mindenkinél fontosabb számunkra! – Várja, hogy kereszténységünk legyen minden jónak a forrása és „gyógyír” minden bajra, problémára. Ennek a könyvecskének szavai szerint: „tulajdonképpen minden kereszténynek szentnek kellene lennie, ha tényleg azt tenné, amit Krisztus akar...!” – Érezzük, hogy ez még nem így van, ezért vannak sürgős tennivalóink, hogy így legyen!

Évközi 24. Vasárnap – Szeptember 11. - A mai alkalommal tudatosítjuk magunkban a jóságos Istenről, hogy Ő teremtő és gondviselő Atyánk. – Biztos, hogy megtettük ezt már máskor is, mégis meg kell tennünk újból és újból, hogy pillanatra se felejtünk el ezeket hálát adni Neki! – Ezzel kapcsolatban - bocsánat a profán hasonlatért! – de két ismert nota jut az eszembe, amikben legalább is az írója hálálkodik édesanyjának is, édesapjának is a gyermekkori szép emlékeikért – tudja a szerző, hogy ez így természetes édes anyjának is, aki „álomba ringatta”; édesapjának is, akiről tudja, hogy „sok baja volt miatta”. – Lehet, hogy akkor éppen nem, de legalább utólag nyílik köszönetre ajka. – Így legyünk ezzel mi is, amikor Mennyei Atyánkra gondolunk! – Ezért kérjük a szentmise könyörgésében: „Urunk... engedj megérezni uralmas jóságodat, hogy egész szívvel szolgáljunk Neked!” – A felismerés és a tennivalókra a szent Olvasmányok segítenek bennünket. Az Ő-szövetségben: Mózes II. Könyvében az aranyborjú történetéről olvasunk, ahol „vétkezett a nép” és az Isten megbüntetésükre „gondolt”, Mózes azonban „igyekezett kiengesztelni az Urat...és az Úr könyörületre indult és visszavonta a csapást, amellyel népet megfenyegette!” – Úgy is fogalmazhatunk, adott alkalmat a bűnbánatra és magukba-szállásra. – Hasonlóképpen történt Saul esetében is, hogy megtérjen és utána a nemzetek Apostola legyen, Szent Pállá váljék, ahogyan Ő fogalmaz: „erőt adott nekem, megbízhatónak tartott és meghívott szolgálatára...” az Új-szövetségben pedig nap, mint nap tanúi lehetünk a kezdettől érvényes messiási küldetés „áldásának”, ahogyan szóba áll a bűnösökkel, „keresi, ami elveszett”, „megy az elveszett juh után, amíg meg nem találja; ha megtalálta, örömben vállalra veszi, hazasiat vele...” és kimonddja a nagy lehetőséget, a megtérés, magába-szállás jelentőségét „felcsillantó” szavakat: az Isten angyalai örülnek a megtérő bűnösnek!” – Itt nyer igazi értelmet a tékozló fiú történetében az örvendő édesapa, aki nem azt nézi, hogy fia mit tékozlott el, hanem azt, hogy „fiam halott volt és életre kelt, elveszett és megkerült!” és ezért „vigadozni kezdtek.” – A szentmise egyetemes könyörgése már a hálálkodás érzésében akar segíteni, amikor azt kérjük, hogy valósággá váljék: „hogy az örök javakat mindennél jobban értékeljük!”, hogy komolyan törekedjünk – akár áldozatot árán is - a büntelen életre, „hogy minden földi nyereségnél többre tartsuk, hogy az Isten feloldoz bennünket bűneinktől (a szent-gyónásban) és visszanyerjük lelkünk ártatlanságát.” – Érezzük kell a nagy lehetőséget, de nagy felelősséget is, amivel ezek a dolgok járnak, hiszen a hozzáállásunktól függ a „hogyan tovább!” - Ehhez akarjuk „hozzáadni” a magunk jó szándékát, minden őszinte jóra törekvésünket, amiknek sikeréért így fohászunk: „mindenható Isten...világosítsd meg értelmünket, hogy felelősségünk tudatában éljünk: és erősítsd meg akaratunkat, hogy ne lankadjunk a jóért való fáradozásban!...”

Templombúcsú – Szent kereszt felmagasztalása – 09.18. - Templomunk búcsújának ünneplésekor tudatosítjuk Ünnepeink lényegét=Szent Kereszt felmagasztalása. A kereszt annyira a mindennapok eseményeihez tartozik ma már, hogy lényeges emlegetni a szent kereszt jelentőségét. Manapság beszélünk útkereszteződésről, vélemények ütközésekről, hogy azok „kereszteznek” egymást, beszélünk az élet keresztjeiről, hivatali feladatok keresztjéről, az áldozatvállalások keresztjéről ... Most arról elmélkedünk, hogy a szó igazi értelmében a hívő ember számára is létezik kereszt, de az mást jelent, mint a profán értelmezés szerint. Ennek értelmében nézünk most Krisztus keresztjére, ami számunkra az „üdvösség jele” – ami a megváltottságunkat jelenti. – Érdemes alaposan elgondolkozni azon, hogy Szent Pál beszél a „kereszt botrányáról”, ami a görögök számára ésszerűtlen – ostobaság – a hívő ember számára pedig nagy lehetőséget jelent, mivel „e jelben váltott meg minket a Megváltó, e jelben van üdvösségünk!” – Abban az értelemben dicsőül meg Üdvözítőnk keresztje, hogy általa üdvözülhetünk. – Eredetileg nem számított ilyen megkülönböztetett jelnek és eszköznek, hiszen a rabszolgákat végezték ki keresztrefeszítéssel, akikről tudja a történelmet ismerő ember, hogy Ők semminek sem számítottak, legfeljebb gonosztevőnek. - Erre utal is Szent János Evangéliuma, amikor azt mondják az Úr Jézus vádlói Pilátus ítélőszéke előtt: „ha nem volna gonosztevő, nem adtuk volna kezre!” Azért követelték Pilátustól keresztrefeszítését, hogy gonosztevő módjára haljon meg – nagyon is kifejező, hogy amikor végül is Pilátus „engedett” követelésüknek: „kiszolgáltatta Őt, hogy keresztrefeszítsék...” – Vele együtt keresztrefeszítettek két gonosztevőt is, és kettőjük közé, mintegy fő gonosztevőt állították Jézust. – Az Úr Jézus Személye emelte méltóságra a keresztet és a kereszt jelét, Akinek még az emléké is igyekeztek, halála után is rossz szándékkal emlegetni, mondván: „ez a csaló még életében azt állította: harmadnapra feltámadok...” – ezért őrizték gondosan a sírját. – Nem volt tehát sem az Úr Jézus, sem keresztje mindenki számára „kitüntetetés. Sok időnek kellett eltelnie, hogy Szent Péter így biztassa az Úr Jézus szenvedő követőit: „még ha szenvednetek kell is az igazságért, boldogok vagytok...örvendjétek, ha részt vehettek Krisztus szenvedéseiben, hogy dicsősége megnyilvánulásakor is szívből örülhessetek...!” Mára már a kereszt - még az útszéliek is, tisztelnek örvendenek, virággal díszítjük; a keresztet templomaink tornyára helyezzük; a gyermekeket megkereszteltetjük, hogy Isten gyermekivé és a Mennyrszág örökösivé legyenek és nem utolsó sorban szeretteink sírjára keresztet helyezünk, hogy „annak árnnyékában” aludják álmukat a feltámadásig... - Az igazi felmagasztalás azonban az lesz, amikor a kereszt „emlékeztet Krisztusra, Aki szenvedésével és halálával” megszentelte azt és nemcsak jel lesz számunkra, hanem minden jó cselekedetünknek, minden jó szándékunknak is a forrása – amikor komolyan „vigyázunk” arra, hogy bennünk Krisztus szenvedésének és keresztthalálának érdeme „kárba ne vesszen!”

Évközi 25. Vasárnap – Szeptember 18. - „A mennyei Atya minden embert meghívott az igazság ismeretére és az örök üdvösségre. Jézus Krisztus ugyancsak minden emberért áldozta fel életét a keresztnek!” – olvassuk a mai szentmise Szentleckejének „ismertető összefoglalásában. – A valóság azonban ettől igen sokszor távol van, mert az emberiség sokszor „keresztezi” Isten szándékát és mi ismerünk más fogalmakat is. – Ilyen dolgokról beszél a szentmise Olvasmánya Ámosz próféta szövegével. – A Próféta isteni indíttatásra „felemeli szavát a lenézett és elnyomott szegények érdekében.” – Az Úr Jézus is sokat beszél a földi javak helyes használatáról; nyilván azért, mert a világon a legtöbb probléma ezek „körül forog.” – Nem véletlenül szerepel a gonosz-lélek kísértései között a „világ összes gazdagsága”, amikor az imádkozó Úr Jézust megkísértette, és „felajánlotta” Neki: „mindezt neked adom...” – nem akármilyen áron, „ha leborulva imádsz engem!” – Az Úr Jézus visszautasította ezt az „ajánlatot” – sajnos azonban az emberiség nem ilyen – nem mindenki ilyen; csak nehezen érti meg, hogy ezek „magukhoz láncolják” a vigyázatlan embert, aki elfelejt, vagy soha nem is tudta, de az is lehet, hogy nem is érdekli, amiről Szent Pál beszél a korintusi híveknek: „Jézus Krisztus – bár gazdag volt – szegénnyé lett értetek, hogy szegénysége által gazdaggá legyetek!” – Sok időt és „energiát” fordítunk a világi javak megszerzésére, pedig mindenki tudja, hogy csak egy súlyos betegség esetén is azok nem képesek rajtunk segíteni; arról már nem is beszélve, hogy a koporsóban, a sírban „nem vesszük semmi hasznát!” – Az Úr Jézus szeretettel adja a jó tanácsot az Evangéliumban, amikor arról beszél, hogy „senki nem szolgálhat két úrnak, mert vagy az egyiket gyűlöli és a másikat szereti, vagy ragaszkodik az egyikhez és a másikat megveti!” és, hogy véletlenül se értelmezzük szavait helytelenül, pontosítja is: „nem szolgálhattok Istennek és a mammonnak!” – Az Evangéliumban szereplő gazdag ember megdicsérei intézőjének „előre- (Folytatás a(z) 3. oldalon)

látását”, de mi tudjuk azt, hogy az valójában mások jóindulatának megszerzésére törekszik, az igazságtól messze van. A tanulságot azonban érdemes meglátni: mennyi minden megtesz sok ember, hogy ügyesnek, okosnak, előrelátónak... bizonyuljon – közben nagyon meglehet, hogy a lényeg marad el, ami arról szól, hogy az Isten akarja az ember javát, de nem így! – Ő „az isten- és emberszeretet parancsában” foglalja össze, ami a javunkra válik. Az pedig arról szól, hogy az igazi értékek az örök értékek, a földi javak segíthetnek abban, hogy igazán gazdagodjunk: „sok embert áldottak már azért, mert szeretete és segítette a szegényeket, aki örömet talált abban, hogy másokkal jól tehetett...” – hogy mindig mindent jól tudjunk tenni, fontos gondolatot köt a lelkünkre a szentmise egyetemes könyörgése: „Urunk, Istenünk, Te szolgálatodba fogadtál minket és nagy értéket bízál ránk! Add, hogy egész szívvel szolgáljunk Neked és a ránk bízott javakat a Te szent terveid szerint használjuk!” – Kezeljük tehát lelkiismeretesen mind a földi, mind az örök javakat, hogy a kicsiben is és a nagyban is hűségesnek bizonyuljunk!



Kalkuttai Szent Teréz szűz

A szeptember 4-én Rómában szentté avatott Teréz anya életútját idézzük fel.

Az albán nemzetiségű Teréz anya 1910.

augusztus 27-én született Agnes Gonxha Bojaxhiu (ejtsd: Ányesz Gondzsa Bojadzsiu) néven Üszküb városában (ma Szkopje, a Macedón Köztársaság fővárosa).

Édesapja, Kollé Bojaxhiu építési vállalkozó volt, édesanyja, Drana otthon nevelte három gyermekét. Agnes kilenc éves volt, amikor édesapja meghalt. Az édesanya jelentős szerepet töltött be az egyházközség életében, a jótékony cselekedetek asszonyának nevezték, mivel a nála szegényebbek megsegítését mindig kötelességének tartotta. Ha egy szegény ember kopogtatott be házuk ajtaján, alamizsnát adott neki, és arra tanította gyermekeit: még ha nem is vér szerinti rokonuk, akkor is a fivérük, mert szegény.

A három gyermek szilárd vallási nevelésben részesült. Agnes állami iskolába járt és tagja lett a Mária-kongregációnak. Ebben az időben a jugoszláv jezsuiták működését vállalták a kalkuttai főegyházmezejében. Az első csoport 1925. december 30-án érkezett Kalkuttába. Egyiküket Kuersongba küldték, ahonnan lelkes leveleket írt a bengáliai missziós lehetőségekről. A kongregistáknak rendszeresen felolvasták ezeket a leveleket. A fiatal Agnes egyike volt azoknak, akik önként jelentkeztek a bengáliai misszióba. Kapcsolatba került ezért a kalkuttai főegyházmezejében is szolgálatot végző írországi Loreto-nővérekkel.

Agnes 1928-ban, áldozóúttörtökön határozta el, hogy szerzetesként Istennek szenteli életét. Iskolatársnőjével együtt felvételt kért az angol-kisasszonyok írországi anyaházába, amely a Loretói Miasszonyunk nevét viselte. Hamarosan Indiába küldték, hogy megkezdje noviciátusát Dardzsilingben. Itt tett szerzetesi fogadalmat 1931. május 25-én. A Teréz nevet az 1925-ben szentté avatott Lisieux-i Kis Szent Teréz iránt érzett tiszteletből választotta. Döntését így indokolta meg: „Ha keresztényi életet él az ember, akkor az biztosítja hitének növekedését. Sok szent járt előttünk, hogy vezessen minket. De én azokat szeretem, akik egyszerűek, mint Lisieux-i

Évközi 26. Vasárnap – Szeptember 25. - Remélhetőleg szívbilljővő kérés a szentmise könyörgésében: „Istenünk... áraszd ránk szüntelenül kegyelmedet, hogy teljes odaadással törekedjünk az örök boldogságra...” – ez a magatartás kell, hogy magától értetődő legyen mindenki számára! – Ez ugyanis az egész élet értelme – figyelembe véve a már múltkor elhangzottakat, miszerint jó, ha vannak anyagi javaink, de miközben azok megszerzésére törekszünk, még jobb, ha az örök javakra gondolunk! – „Sok ember vágyakozik a gazdagság után – nem azért, hogy jót tegyen általa, hanem szeretné élvezni előnyeit...” olvassuk egy nagyon elgondolkoztató idézetben. – Éppen attól akar a mai nap üzenete „megóvni” bennünket, hogy a saját csapdánkba ne essünk és miközben nagyon is keressük az anyagi javakat, el ne feledkezzünk az örökkévalókról, amiket „tolvajok nem lophatnak el, a moly ne rághatja szét és a rozsdá nem képes megemészteni.” – Nagyon is figyelemreméltó a mai nap üzenete ezzel kapcsolatosan. Az Olvasmányban szereplő történetek figyelmeztetnek arra, hogy mekkora kísértésnek vagyunk kitéve sokszor. Még az Ószövetségben is úgy jelentkezett ez a gondolat, hogy a szerencse és a jó mód az Isten ajándéka; a ma embere pedig azzal „nyugatja” magát, hogy amije van, az az ő erőfeszítésének az eredménye: „meggondozott érte” – mi sem természetesebb, hogy megilleti őt – bármi áron – tehet vele, amit akar. Adott esetben „élvezheti is előnyeit.” – A Szentleckében Szent Pál apostol tanítványának, Timóteusnak azt köti a lelkére, hogy törekedjék hivatás szerűen a hit szerinti életre. – Ez a lelkület ugyanis segít abban, hogy Istennek tetszően tudjunk gondolkodni és adott esetben cselekedni is. – Milyen sok jót tehetett volna az evangéliumi gazdag ember egész életében – annyi minden „adott volt” neki ehhez. Nem volt ugyan rossz ember, csak éppen nem volt jó. – Amit tett, nem volt igazságtalan, hiszen nem tett mást, mint élvezte az életet; közben „elfelejtett” jót tenni. Mondhatjuk azt, hogy morzsányi jót sem tett és ezáltal lett mulasztóvá. – Amikor pedig „jobb belátásra jutott”, már késő volt. – Igaz, akkor már rokonaire gondolt és szeretete volna „megmenteni” őket, de akkor már végére ért a lehetőségeknél. – Érdemes elgondolkodni azon: minden tettünkért lesz „elszámolás”, és hogy az ne legyen „fájdalmas”, kapunk segítséget jóságos Istenünkől: van Szentírásunk; vannak keresztény erények; vannak nagyon is figyelemre méltó jó példaképeink (szentek, szent életű hősök, a hétköznapok ismeretlen, de fontos személyiségei...) „a kapott kinyilatkoztatás elegendő az erkölcsi kötelességek tisztázásához...” amíg élünk, van rá mód, hogy az értünk szegényé lett Jézus által „gazdagodjunk”, ahogyan Chiara Lubich mondja: „az élet fontos átmenet. Ez a próba ideje, sőt amennyit itt a földön hagytam kialakulni magamban Jézusból, annyi marad meg mindörökké odaát. Minden cselekedetem, minden pillanatom, minden lélegzetvételem átkerül az örökkévalóságba ... a Mennysországon olyan ház, amelyet idelelni építünk föl, és majd odaát lakunk benne.”

Teréz anya szentté avatása

Szent Teréz, Jézus kis virága. Őt választottam névadómnak, mert hétköznapi dolgokat tett nem hétköznapi szeretettel.”

Teréz anya 1929 és 1948 között földrajzot tanított a kalkuttai Szent Mária Iskolában, néhány évig az intézmény igazgatója volt. 1946. szeptember 10-én vonattal indult Dardzsilingbe, lelki gyakorlatra. Zsúfoltság volt, mint máskor, különösen a harmadosztályú kocsikban, ahol a legszegényebbek utaztak. A kasztrendszer teljes, tragikus valójában mutatkozott meg előtte, és a szegények tülekedő, nyomorúságos tömegét látva hirtelen úgy érezte, nincs joga ahhoz a kényelemhez és békeességhez, amit megkap a kolostorban, és amit a kedves és jómódú lányok tanítása és nevelése közben érez. Tisztán észlelte Jézus hívását, hogy hagyja el a zárdát, és éljen a legszegényebbek között. Ez volt Teréz anya életében a „sugallat napja”.

Ezt követően engedélyt kért elöljáróitól, hogy egyedül élhessen a zárdán kívül, és a kalkuttai nyomornegyedben dolgozhasson. Kérését Róma elé terjesztették, és XII. Piusz pápa egyévi időtartamra jóváhagyta azt: szerzetesi életet élhetett, klauzúrán kívül, a kalkuttai érsek felügyelete alatt. 1948 augusztusában Teréz anya levette a Loreto-nővérek ruháját és fehér szariba öltözött, két szegéllyel, a vállán kereszttel. Patnába ment, az amerikai missziós orvosnővérekhez, hogy beható kiképzést kapjon, mint ápolónő. Karácsonyra visszatért Kalkuttába és a szegények Kis Nővéreivel lakott. Még ugyanebben az évben engedélyt kapott első nyomornegyedi iskolájának megnyitására.

1950 októberében jóváhagyták az új szerzetes-társulatot, a Szeretet Misszionáriusait, amely Kalkuttában alakult meg, és innen terjedt el egész Indiában, majd világszerte. A Szeretet Misszionáriusai 1965 februárjában pápai jogú társasággá lett. Hitvallásuk szerint: „Mindenekelőtt szerzetesnővérek vagyunk, és nem szociális segítők, tanárok, ápolónők vagy orvosok. A különbség köztünk és a szociális gondozók között az, hogy ők valamit cselekszenek, mi pedig Valakinek. Jézust szolgáljuk a szegényekben. Minden, amit csinálunk, Jézusért van. Életünknek ez az értelme. A nap 24 órájában Jézust szolgáljuk.” A Szeretet Misszionáriusai egész szívükből, szabad elhatározással a szegényeket szolgálják, és munkájukért semmi pénzt nem fogadhatnak el.

Teréz anya tevékenységét az egész világon

elismerték, rengeteg más díj és kitüntetés mellett 1979-ben megkapta a Nobel-békedíjat is. Kérésére nem tartották meg az ilyenkor szokásos bankettet, az erre szánt összeget az éhezők kapták. Teréz anya ugyanis elveihez híven visszsautasította, hogy a ceremóniát záró bankett finomabbnál finomabb ételeiből fogasszon: „Nem tudnék venni belőle, és nyugodt lelkiismerettel megenni, amikor testvéreim közül annyian halnak éhen. Nekem egy darabka kenyér és egy pohár víz elegendő.”

Teréz anyának a szegények sorsáról, illetve a gazdagok felelősségéről vallott nézetei II. János Pál pápa gondolkodásában is fontos helyet foglaltak el, ezért is szövegdtek kivételes baráti szálak a szerzetesnővér és a Szentatya között. II. János Pál csodálattal követte Teréz anya munkáját, és 1986. február 3-án, Kalkuttában meglátogatta a Szeretet Misszionáriusainak házát. Teréz anya élete legszebb napjának nevezte a látogatás napját. A Szentatya pedig így fogalmazott: „A Nirmal Hriday a remény otthona. Olyan ház, amely a bátorságon és a hiten alapszik, olyan ház, ahol a szeretet uralkodik. A Nirmal Hridayban az emberi szenvedés misztériuma találkozik a hit és a szeretet titkával. És ebben a találkozásban az emberi lét legmélyebb kérdései érthetővé válnak.”

Teréz anya 1997. szeptember 5-én halt meg. II. János Pál pápa avatta boldoggá 2003. október 19-én, a szentek sorába pedig Ferenc pápa iktatta 2016. szeptember 4-én.

A Szeretet Misszionáriusainak rendjéhez ma már több mint négyezer apáca és négyszáz szerzetes tartozik. Gyógyító-gondozó tevékenységüket hárommillió önkéntes segíti. Őt földrészen csaknem százötven országában – köztük Magyarország – vannak jelen, gondoskodnak a szegényekről, ápolják a betegeteket, a legsúlyosabbakat, így a leprásokat is. Az alapítás óta eltelt ötven esztendő alatt Teréz anya és rendje kiterjesztette tevékenységét a világ minden országára és az „élet minden sebesültjére.”

Istenünk, te Kalkuttai Szent Teréz anyát arra hívtad, hogy a keresztien szomjazó Fiad szeretetére a legszegényebbek iránt való áldozatkész szeretettel válaszoljon. Közbenjárására add, hogy szenvedő testvéreinkben mi is Krisztust lássuk és szolgáljuk. Aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön örökké. Ámen.



Templombúcsúnk ünnepén, 2016 szeptember 18-án, 10 órakor Dr. Székely János, az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye segédpüspöke ünnepélyes szentmise keretében megáldotta megújult templomunkat.



„Szép a munka,
mely templomot épít
És harangszót küld a magas égig,
Szép a munka, mely az Urat áldja
És jutalmát csupán tőle várja.”
(Juhász Gyula)



„Lépjetek be kapuin hálaénekekkel,
előudvarába dicsőítő énekekkel!
Adjátok hálát és áldjátok ne-
vét, mert jó az Úr,
irgalma örökké megmarad, és hűsége
nemzedékről nemzedékre.”
(Zsolt. 100., 4-5)



Templombúcsú 2016.



Ezúton is szeretnénk ismételtlen megköszönni mindenkinek minden támogatást, amellyel hozzájárult ahhoz, hogy megszépüljön templomunk! Továbbá köszönet mindenkinek, aki segített szembé tenni az ünnepet!

Fotó: György Péter

Magyarok Nagyasszonya

Hivatalos neve: Szűz Mária,
Magyarok Nagyasszonya
Tartalma, jelentése: megemlékezés a Szűzanya magyarokat oltalmazó pártfogásáról
Ideje október 8.



Magyarok Nagyasszonya (latinul: Patrona Hungariae) Szűz Mária egyik elnevezése, mely kifejezi különleges kapcsolatát Magyarországgal. A magyar katolikus egyház október 8-án főünnepként emlékezik meg a Szűzanya magyarokat oltalmazó pártfogásáról. Ilyenkor a papság és a hívek Mária közbenjárását kérik Magyarorszáért és a magyar nemzetért.

Története

A magyarok szoros kötődése Máriához és az ünnep eredete Szent István királyhoz kapcsolódik, aki – Hartvik püspök által a 12. század elején lejegyzett legenda szerint – utód nélkül maradván 1038. augusztus 15-én, Nagyboldogasszony napján, a halálos ágyán a következő szavakkal ajánlotta fel Magyarországot Szűz Máriának:

„Ég királynője, e világ jeles újjászervezője, végső könyörgéseimben a szentegyházat a püspökökkel, papokkal, az országot a néppel s az urakkal a te oltalmadra bízom; nekik utolsó istenhozzádót mondván lelkemet kezébe ajánlom.”

Szűz Mária tisztelete Magyarországon azóta is folyamatos: Szent László király „Szűz Máriának választott vitézeként” a csatákban mindig Máriához fohászzkodott segítségért, és Mária tiszteletére építtette a nagyváradi székesegyházat. IV. Béla a tatárjárás idején Istennek és Szűz Máriának ajánlotta fel leányát, Margitot és ő építtette fel a budai várban Nagyboldogasszony templomát, a mai Mátyas-templomot.

Mátyás király pajzsán Szűz Mária közbenjárását kérte, aranypénzein Mária látható a kis Jézussal. Hasonló, Madonnával díszített pénzeket 1849-ig készítettek, amiket a nép „máriásnak” nevezett. A 17. században a Patrona Hungariae-eszmére alapozva alakult ki Regnum Marianum (Mária Országa) fogalma, ami kifejezte, hogy Szent István felajánlásával Szűz Mária nemcsak oltalmazója, hanem mindenkorai tulajdonosa is Magyarországnak. 1658-ban I. Lipót király Mária oltalma alá helyezte magát, családját és országát, majd 1687-ben a máriavölgyi kegyhelyen ajánlotta fel Magyarországot a Magyarok Nagyasszonyának, amit 1693-ban, a török alóli felszabadulásért hálából a bécsi Szent István-székesegyházban ünnepélyesen megújított.

1895. október 6-án Desseffy Sándor csanádi megyés püspök a máriaradni kegykép előtt ünnepélyesen felajánlotta egyházmegyéjét és az egész országot a Magyarok Nagyasszonyának.

1896-ban XIII. Leó pápa a magyar millennium alkalmából Vaszary Kolos bíboros prímás esztergomi érsek kérésére engedélyezte Magyarország részére Magyarok Nagyasszonya ünnepét.

Az ünnepet először október második vasárnapján tartották, majd X. Piusz pápa áttette október 8-ra. A II. vatikáni zsinat után a Magyar Püspöki Kar szeptember 12-re módosította az időpontot, de 1984-től ismét október 8-án tartják.

A Magyarok Nagyasszonyának elterjedt ábrázolása szerint a Szűzanya fejét a tizenkét csillagú korona helyett a magyar Szent Korona díszíti, kezében (vagy a karján ülő gyermek Jézus kezében) az országalma és a jogar látható. Legtöbb esetben az általános álló ábrázolás helyett ülve mutatkozik, amely ábrázolás a 15. században vált általánossá. Evvel hangsúlyozza a keresztény ikonográfia, hogy nem egyes emberek, hanem egy nép védőszentje. A lábánál a törökök legyőzését jelképező félhold, vagy a magyar címer valamely formája látható.

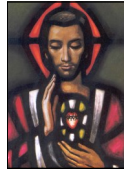
Forrás:wikipédia.hu

Magyarok Nagyasszonya Kórus 2006-2016



Énekarunk 10 évvel ezelőtt, 2006. október 8-án vette fel Mátraverebély-Szentkúton Magyarok Nagyasszonyának nevét. Hálát adunk Istennek és a Szűzanyának az együtt eltöltött évekért. A jubileum alkalmából új mappák és nyakendők készültek, melyek kék árnyalatúak. Köszönöm Szlovicsák Imrének, hogy megtervezte Magyarok Nagyasszonya képmását. Horváthné Nagy Ilona vette kézbe a megvalósítást. Köszönetünket fejezzük ki ezért neki! 2016. október 8-án részt veszünk a Vácott megrendezendő kórustalálkozón, majd másnap, október 9-én az énekar élő-, és elhunyt tagjaiért lesz a szentmise felajánlva. Isten nyugosztalja elhunyt kórustársainkat! Köszönetünket fejezzük ki mindazoknak, akik bármilyen módon támogattak, és támogatnak minket! Istennek hála mindenért!

Benkó Péter

Jézus Szíve Család

Jézus Szentséges Szívének Családjában az első vasárnapon közös imaóráját október 2-án vasárnap az esti szentmise után tartja a templomban.

Ezen a szent órán emeljük tekintetünket Magyarok Nagyasszonyára. Az Ő szent nevét vette fel énekkarunk. Minden szolgálatunk végén elénekeljük himnuszunkat, amely a Szent Szűz Anyához szól: „Óh Nagyasszony, nemzetünk reménye... Szállj közénk és sírj Te is velünk, vigasztald és mentsd meg Nemzetünk...Míg Te élsz a csillagok felett, e Hazának veszni nem lehet” - és könnyes lesz a szeme minden énekkarosnak, ami azt mutatja, hogy szívből énekelnek, szívből száll fel a sóhaj. Ajánljuk fel ezt a szent imaórát a Szűz Anya tiszteletére, szeretetünk és hálaadásunk jeléül az énekkar tagjainak szándékaira. Köszönjük meg azt a sok kegyelmet, amit kaptunk Égi Édesanyánktól. Kérjük további oltalmát Mária Országára és énekkarunk tagjaira. Imádkozzon velünk és értünk, hogy úgy tudjunk szolgálni, hogy a bennünket hallgatóknak át tudjuk adni a szívünkben élő érzéseket mindazok számára, akik keresik Isten jelenlétét az életükben.

Szűzanyánk! Égi Édesanyánk! Hallgass meg szeretettel imánkat és fogadd el hálaadásunkat minden kegyelemért.

Csak úgy szeretheti anyját a gyermek, ha az vele sír és fájdalomát megosztja...

Én drága Anyám! Mennyi könnyed hullt ebben a világban, csak-hogy magadhoz vonzz engem!

Választottak királynője! Nemsokára hallom már ezt az édes harmóniát...

Nemsokára a szépséges Mennybe megyek Hozzád...

Te rám mosolyogtál életem hajnalán, mosolyogj rám most is Anyám.

Veled szenvedtem és most már a térdeden szeretném eldalolni miéért, szeretlek Mária...

És újra és újra azt mondani, hogy a Gyermeked vagyok. (Lisieux-i Kis Szent Teréz: Ezért szeretlek Mária)

Mária a megtestesült ígének szülője és a mi legédesebb Anyánk! Itt vagyunk a lábaid előtt, mielőtt felvirrad egy új nap, Isten új nagy ajándéka.

Kezedbe és szívedbe helyezük egész valónkat. Mindenünk a Tied legyen: Értelmünk és akaratunk, testünk és lelkünk. Alakíts bennünk anyai szeretetteddel új életet, a mi Urunk Jézus életét.

Mennek Királynője! A legkisebb értékű cselekedeteinket is támogasd anyai sugallatoddal!

Add, hogy a Szent és Szeplőtelen áldozatnál mindenünk tiszta és Istennek tetsző legyen! Jóságos Anyánk! Tégy minket szentekké, amint ezt tőlünk Krisztus elvárja és a Te szíved vágyakozva kéri!

Özv. Szlovicsák Balázsné

Októberben a Jézus Szíve Családjában a kilencedet mondják:

Szept. 30 – okt. 8	Okt. 9 – 17	Okt. 18 – 26	Okt. 27 – Nov. 4
Özv. Somogyi Jánosné Özv. Végh Antalné Özv. Nagy Balázsné Özv. Győrvári Pálné	Özv. Takács Ernőné Bársony Istvánné Molnárné Bálint Erzsébet Özv. Győrvári Gáborné	Sponga Istvánné Nagy Jánosné Jakab Mária Kiss Katalin	Kiss Albertné Csernák Nikolett Sponga Anita Bolonovszky Lászlóné Acasai Lászlóné

Szent Imre közösségi ház tervezett programjai**2016. október**

Hétfő	Kedd	Szerda	Csütörtök	Péntek	Szombat	Vasárnap
					1	2 18 óra Jézus Szíve család imája 
3	4 19 óra Női kar próbája	5 17 óra Ministráns foglalkozás	6 19 óra Férfi kar próbája	7 18 óra Ifi -hittan 	8	9 16.30 óra Cursillo kiscsoport 
10	11 9.30 óra  Baba-MamaKlub 19 óra Női kar próbája	12 17 óra Ministráns foglalkozás	13 19 óra Férfi kar próbája	14 18 óra Ifi -hittan 	15	16
17	18 19 óra Női kar próbája	19 17 óra Ministráns foglalkozás	20 19 óra Férfi kar próbája	21 18 óra Ifi -hittan 	22 18 óra Cursillo kiscsoport 	23
24	25 9.30 óra  Baba-MamaKlub 19 óra Női kar próbája	26 17 óra Ministráns foglalkozás	27 19 óra Férfi kar próbája	28 18 óra Ifi -hittan 	29	30
31	1 Minden-szentek	2 Halottak Napja				

AZ ELVESZETT KISBÁRÁNY

Keleten történt, Palesztina földjén, ahol a napsugaras mezőkön bőséges legelőre találunk a nyájat. A hegyi források tiszta vizét kis patakok hozzák le a völgybe, hogy táplálják az illatos fűvet, fákat, bokrokat és a szomjazó állatokat. A békés csöndben csupán a madarak csicseregését és a pásztorok messze hangzó énekét hallani.

Egy pásztor éppen letelepedett nyájával az egyik patakocskára partján. Hallgatta a bogarak zümmögését, a madarak énekét, és megcsodálta a szitakötők gyors cikázását a víz fölött.

Közben a bárányokat is szemmel tartotta. Megelégedetten látta, hogy száz juha közül egy sem hiányzik. Néha odafut hozzá egy-egy kisbárány, hízelegve várja, hogy a pásztor megsimogassa. Ha valamelyik kicsit messzebb téved, a pásztor hívó hangjára azonnal visszafut a nyájhoz.

A pihenő után a pásztor elindul, hogy bárányainak új legelőt keressen. A nyáj utána megy, nem kell hajtani, sem terelni őket. Ismerik pásztoruk hangját és követik lépéseit.

Csak egy kis bárány nézelődik még a patak partján. Talán észre sem veszi, hogy a többiek elindultak a pásztor után. Sok érdekes látnivaló van ezen a mezőn: szebbnél-szebb virágok, zümmögő méhecskék és bogarak. A fák ágai között madarak csicseregnek, ülnek fészükön vagy etetik fiókáikat. A magasban éles szemű sasok köröznek, lesik a fűben motozó kis rágcsálókat. Itt is van egy kis egér, de még nem vették észre a ragadozó madarak.

Egy pillangó csapong a kisbárány előtt, amitől neki is játékos kedve támad, és elindul utána.

A lepkét követve egyre messzebb jutott a nyájától, dombra fel, völgybe le, míg a többiek lépései is elhalkultak. Egy darabig észre sem vette, hogy egyedül maradt. Végül elillant előle a pillangó messze a bokrok és a fák fölé.

Most megéhezett a kisbárány, de itt már köves, kopár volt a talaj, csak itt-ott talált egy-egy fűcsomót – viszont annál több volt a tövis és bogáncs. Egyre távolabb ment, keresgélte a kövek, töviske között. Tarka gyíkok napoztak a sziklán, és ijedten menekültek előle, hogy menedéket keressenek a kövek alatt.

Eleinte nem is hiányzott neki a nyáj és a pásztor, olyan sok volt az új látnivaló.

Keresgélése közben egy éles kő felsebezte a lábát. Azonnal a pásztorhoz akart futni, aki már annyiszor mosta ki sebeit és kente be gyógyító kenőccsel. Ekkor döbönt rá, hogy egyedül van és nem tudja, merre induljon vissza. Szomorúan nézett szét az idegen tájon. Eszébe jutott, hányszor védte meg őket a pásztor a ragadozóktól. Most itt van egyedül, már alkonyodik, és őt senki sem védi. Tudta, hogy társai már hazafelé tartanak, ahol éjszakára megpihennek a biztonságos karámban.

Kimerülten állt meg egy szakadék szélén. Nem mehetett tovább - visszafordulni pedig már nem volt ereje. Bárcsak újra hallaná a pásztor hívó szavát! Soha többé nem hagyta el, mindig követné lépéseit.

A pásztor ekkor már valóban hazafelé tartott nyájával. Amikor feltűnt a távolban az ismerős házak körvonala, számba vette nyáját, vajon nem hiányzik-e valamelyik. Ijedten látta, hogy csak 99 bárány tért vele ha-

Egy perc bölcsesség...

za, egy elveszett. Újra megszámlolta őket, de csak arról győződhetett meg, hogy valahol elmaradt egy kis-bárány. Tudta, mennyi veszély leselkedik egy magányos bárányra. Beleeshet a szakadékba, ragadozók szétéphemtik, eltévedhet úgy, hogy soha nem talál haza.

Azonnal eldöntötte: megkeresi az elveszettet. Otthagya nyáját, hiszen már közel voltak a biztonságos otthonhoz - és elindult visszafelé. Közben szólongatta, hívogatta a kisbárányt.

Ahogy ment visszafelé, eszébe jutott a pataknál nézelődő bárány. Bizonyára ő maradt el, annyira lekötötte a sok látnivaló. De merre mehetett? Kereste a bokrok között, a patak partján, de nem találta. Elindult felfelé a köves, kopár hegyoldalba. A nap már lehanyatlott a magas sziklák mögé. A pásztor még jobban meggyorsította lépéseit.

Végre meglátta a távolban egy szakadék szélén állni a kisbárányt. Hangosan szólongatta, nevét kiáltotta, és sietett, hogy megmentse az elvesztettet.

Amikor a közelébe ért, a kisbárány boldogan futott hozzá, elfelejtve felsebzett, fájó lábait. A pásztor ölbe vette, simogatta, vigasztalta, és örömmel indultak együtt haza a nyájhoz.

Sietve indult a pásztor megtalált bárányával hazafelé.

Besötétedett, és már hallani lehetett, ahogyan a ragadozók egymásnak válaszolva elindultak zsákmányt keresni. A kisbárány már nem félt, hiszen a pásztor hordozta karjain, aki megvédi őt minden bajtól. Elfelejtette még a fájalmát és az éhségét is. Most már tudta, milyen félelmetes egyedül, a nyájától és a pászortól távol lenni. Soha többé nem marad el, nem hagyja el a pásztor.

Végre hazaértek. A nyáj már a karámban volt, de éberem várták a pásztor hazatérését. Örömmel fogadták elveszett társukat, és megnyugodva hallották újra a pásztor hangját. A pásztor még kimosta a kisbárány sebeit, hűsítő kenőccsel bekente, majd pihentek reggelig.

Másnap nagy volt az öröm, a szomszédok, pásztorok, gyerekek mind körülvették, simogatták, etetgették a megtalált kisbárányt.

Amikor ezt a történetet egy kisfiú meghallotta, saját magára gondolt. Tudta, hogy az Úr Jézus a jó Pásztor, aki életét is odaadta a juhaiért - értünk, emberekért. Akkor eszébe jutott, hogy a pillangóhoz hasonlóan, amelyek a kis bárányt elcsalta, őt is hányszor hívták a barátai rossz utakra. Ő pedig ment, és így Jézustól, a jó Pászortól nagyon messze jutott. Mert ettől kezdve verekedett a társaival, csúfolta a szegényebbeket, hazudott, és még sok mindennel megszorította az Úr Jézust és szüleit. Szinte már hallotta is, hogy a pásztorhoz hasonlóan Jézus most őt szólogatja, hogy azután visszavigye a nyájhoz, és megvédi a ragadozóktól - a gonosz angyaloktól és emberektől.

Amikor ezt megértette, letérdelt, és bocsánatot kért az Úr Jézustól, majd kérte, hogy fogadja őt vissza, és szabadítsa meg minden rossztól.

A kis bárány hazatérésének a pásztorral együtt örült minden barátja. Ezt mondta az Úr Jézus: „Ugyanígy örvendezés van az Isten angyalai között a mennyben egy bűnös ember megtérésén”.

Téged megtalált-e már a jó Pásztor?

http://igemorzsza.hu/gyerek_oldal/bibliai_tort/tartalom.html

**SZENTMISÉK RENDJE
MINDENSZENTEK ÜNNEPÉN:**

November 1. (kedd) Mindenszentek ünnepe
17 óra szentmise és megemlékezés az elhunytakról a régi temető Kápolnájában

November 2. (szerda) Halottak napja
8 óra szentmise—kápolnában
17 és 17.30 óra szentmise a templomban

Templomunkban október hónapban minden szentmise alkalmával Rózsafüzér ájtatosságot tartunk.



Október 30-án áttérünk a téli időszámításra. Ezt követően az esti szentmiséket már 17 órakor tartjuk!

Egyházközségünk hírlapját, a Szent Kereszt újságot egy ajándékba kapott színes nyomtatón készítjük.

A kiadvány ingyenes, viszont adományokat köszönettel elfogadunk a lap fenntartására, amellyel hozzájárulhatunk a papír-, és a tinta költségeihez.

Az adományokat nagyon szépen köszönjük!

SZENT KERESZT

Az Alsónémedi Római Katolikus Egyházközség
Kiadványa. Megjelenik havonta.

Szerkesztők: Dr. Tóth Éva, Benkó Péter

A szerkesztőség e-mail címe: szentkereszt2351@gmail.com

Köszönettel fogadunk minden észrevételt, segítséget!